

άσπρογέρακο τό, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. γεράκι.

Ἀσπρογυπάρι, ὁ ἰδ.

άσπρογέρανος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ γερανίς.

Ἀσπρογαλάξιος, ὁ ἰδ.

άσπρόγερας ὁ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἄσπρογέρακας κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἀντρούκλας - ἀντρούκλακας, Νικόκλας - Νικόκλακας κττ., τοῦ ἐν τέλει - ακας ἐκληφθέντος ὡς μεγεθυντικῆς καταλ.

Ἀσπρογυπάρι, ὁ ἰδ.

άσπρογερός ἐπίθ. ἀμαρτ. ἄσπρογερός Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσπρογῆ, παρ' ὃ καὶ ἄσπρουγας, καὶ τῆς καταλ. - ερός.

Ὁ ἔχων χῶμα ἀργιλλῶδες, λευκόχρουν: Ἀσπρογερό' ναι τὸ χωράφι καὶ πιστεύγω πῶς θὰ γίνεταί τὸ κριθάρι.

άσπρογῆ ἡ, πολλαχ. ἄσπρουῃ Εὐβ. (Στρόπον.) κ.ά. ἄσπρῃ Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) ἄσπρῳ Μακεδ. ἄσπρογῆς Νάξ. (Ἐγκαρ.) Σῦρ. ἄσπρῳ γῆς Εὐβ. (Κύμ.) ἄσπρῳ Μακεδ. ἄσπρουγῆς ὁ, Κρήτ. ἄσπρουγας Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. (Λατοῖδ. Σητ. κ.ά.) ἄσπρουγας Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. γῆ.

Χῶμα ἀργιλλῶδες λευκόχρουν ἐνθ' ἄν. Συνών. ἄσπρόγεια, ἄσπρουδέρα (ἰδ. ἄσπρειδερός 2). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κύπρ., ὑπὸ δὲ τοὺς τύπ. Ἀσπρόη καὶ Ἀσπρόγοι Κύθηρ. [**]

***άσπρόγκισσα** ἐπίθ. θηλ. ἄσπρόγκισσα Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀργολ.) ἄσπρόγκισσα Ἡπ. (Πρέβ.) ἄσπρόγκισσα Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Οὐδ. ἄσπρόγκισσου Α.Θράκ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ γκίσσα.

Ἡ ἔχουσα χρῶμα μέλαν με ραβδώσεις ἢ κηλίδας λευκάς εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος, ἐπὶ αἰγῶν καὶ ἐριφίων.

άσπρόγλινα ἡ, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. γλίνα.

Λευκὸς γλοιώδης πηλὸς τῶν ἐλῶν. Συνών. ἄσπρουπήλι, ἄσπρουπηλιά, ἄσπρουπηλιερόν, ἄσπρόπηλος. Πβ. ἄσπρογῆ. [**]

άσπρογλυκάδα ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. γλυκάδα.

Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς λεπτοφλοίου καὶ εὐγεύστου. Πβ. ἄσπρογλυκοπάτι.

άσπρογλυκοπάτι τό, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. γλυκοπάτι.

Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς εὐγεύστου καὶ με μικρὰς ράγας. Πβ. ἄσπρογλυκάδα.

άσπρόγλωσσος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. γλώσσα.

Ὁ ἔχων κατάλευκον τὴν γλῶσσαν, ἐπὶ βοῶν.

άσπρογόρτσανο τό, ἀμαρτ. ἄσπρουγόρτσανου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. γορτσάνι.

Εἶδος λευκοχρόου σταφυλῆς.

άσπρογούλι τό, ΚΟἰκονόμ. Δοκίμ. 3, 382.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. γουλί.

Ὁ ἐδώδιμος τρυφερὸς βλαστὸς βουνιάδος τῆς εὐζωμοειδοῦς (bunias erucago) τῆς ὁμάδος τῆς ραφανίδος τῆς

τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae). Συνών. ἀγριοβλαστάρι 2, βρούβα. [**]

άσπρόγουννα ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. γούνα.

Λευκὴ σισύρα.

άσπρογούνης ἐπίθ. ἀμαρτ. Θηλ. ἄσπρογούνα Βιθυν. (Κατιρ.) Ἡπ. Πελοπν. ἄσπρογούνα Θεσσ. (Ἀλμυρ.) ἄσπροβούνα Ἡπ. ἄσπρουγουνῶ Ἰων. (Κρήν.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Νίσυρ. Πελοπν. ἄσπρουγουνῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἄσπροβουνῶ Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. γούνα. Ὁ τύπ. ἄσπροβούνα ἐκ παρασχετίσεως πρὸς τὸ βουνί.

Ὁ ἔχων λευκὴν σισύραν ἐνθ' ἄν.: Καθαρογλώσσ. Ἡ μάννα μου ἢ ἄσπρογούνα, ἢ μάννα μου ἢ μαυρογούνα, ἄσπρο μαῦρο τὸ γουνί της Κατιρ.

άσπρογυπάρης ὁ, ἀμαρτ. ἄσπροπάρης (Λαογρ. 5 (1915) 639) — Λεξ. Βλαστ. 422 ἄσπρουπάρ' Θεσσ. (Καρδίτσ.) ἄσπρόπαρος (Φιλολογ. Τηλέγγρ. 1819 στ. 94).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσπρογυπάρι.

Ἀσπρογυπάρι, ὁ ἰδ.

άσπρογυπάρι τό, ἀμαρτ. ἄσπροπάρι ΓΠΑρλαπ. Μεταναστ. φυτ. καὶ ζώων 103 ἄσπροπάρ' Στερελλ. (Δεσφίν.) ἄσπρουπάρ' Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γυπάρι < γῦπας.

Τὸ ἀποδημητικὸν πτηνὸν νεόφρων ὁ περκνόπτερος (neophron percnopterus) τοῦ γένους τῶν γυπῶν (gyraces) τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν (rapaces), γυν μικρὸς λευκόχρους. Συνών. ἀλογόκουκος, ἄσπρογέρακο, ἄσπρόγερας, ἄσπρογυπάρης, ἄσπρόλαπος, κουκάλολο, τσιροπινᾶς, τυροκόμος. [**]

άσπρογύριν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄσπρόγυρος ἢ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. γύρος. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

Τὸ λευκὴν περιφέρειαν ἔχον, ἐπὶ κεντήματος.

άσπρόγωπα ἡ, ἀμαρτ. ἄσπρόγουπα Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. γῶπα.

Ὁ ἰχθύς λοφοκέφαλος ὁ ἀργυρώδης (cristiceps argentatus) τοῦ γένους τῶν σπαροειδῶν (sparoidei) τῆς τάξεως τῶν ἀκανθοπτερυγίων (acanthopterygii). [**]

άσπροδαχτυλάτη ἐπίθ. θηλ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. δάχτυλο καὶ τῆς καταλ. -άτη (ἰδ. -άτος).

Ἡ λευκοὺς δακτύλους ἔχουσα, ἐπὶ γυναικός.

Ἀσπροδευτέρα ἡ, Ἡπ. Ἀσπρουδιφτέρα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. Δευτέρα.

Ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς Διακαινισίμου Ἑβδομάδος.

άσπροδίχρωτος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἄσπρουδίχουρτους Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ δίχρωτος.

Ὁ ἔχων δύο χρώματα εἰς τὸ τρίχωμά του ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν λευκόν, ἐπὶ βοσκημάτων: Ἀσπρουδίχουρτους τράγους. Ἀσπρουδίχουρτ' αἶγα.

άσπρόδολος ὁ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. δόλος.

Τὸ ἐκ σπησίας, ὀκτάποδος κττ. παρεσκευασμένον δι' αἰεῖαν δόλωμα.

